

Otevře rtěnku, vysune červenou a přistrčí ji blíž k Ruth. Jaké to asi je, být taková žena.

Křiklavá barva Ruth ještě víc připomene, jak seprané má tričko, jak je cítit dezinfekcí, mýdlem a pivem.

Dědeček bídne zašel na rakovinu plic, Ruth právě končila školu, tenkrát se tomu ještě říkalo ošetřovatelství. Všichni čekali, že se o něj postará, a ona si řekla, že aspoň bude mít nějakou praxi. Když mu přidržovala inhalátor u úst, občas ji štípnul, prostě jen tak, protože ještě mohl. Do spodní strany paže, kde je kůže bílá a kde jsou modřiny dobře vidět. Ruth si je potom v pokoji prohlížela, četla stopy dědečkova umírání. Postupně jich ubývalo, a jeho taky.

Dopije zbytek piva. Kdyby si mohla dělat, co chce, namalovala by si pusu načerno, a hodně by přetáhla.

„Ženský bez dětí nejsou opravdový ženský,“ zvolá muž, který s nimi sedí u stejného dlouhého stolu. „Vždyť ani nemají smysl života!“

Ruth ho pozná, je to Marlenin manžel, napůl plešatý, kolem lebky věneček bílých vlasů, malá očka za brýlemi se zlatými obroučkami, kostkovaná vesta. Odvrátí pohled. Ostatní u stolu ale zmlknou, jako tak často, když si někdo vynucuje pozornost hlasitostí, a Ruth cítí, jak se rozhovor začne stáčet k ní, jak ji vtahuje, protože Veronika se vedle ní opře o lavici, zlehka se k ní natočí, jako by jí chtěla naznačit: Vyjádři se k tomu.

„Dneska by každá jen studovala a hledala se!“ křičí muž. „Ale kdyby měly děti, jak to příroda zamýšlela, vůbec by se hledat nemusely!“

Ruth sáhne po prázdné lahvi od piva, půjde si ještě pro něco k pití a pak zůstane někde stát, v bezpečné vzdálenosti. O čem se to proboha bavili, že se tak rozhnil?

„Zůstaň tady, já to vyřídím.“ Barbara vstane.

Ruth se za ní dívá. Když byla mladá, hrozně ráda by si oholila hlavu, ale nikdy se k tomu neodhodlala.

„A přitom těch prachů, co matky dostávají od státu!“ rozléhá se stodolou dál.

Ruth si prohlíží jeho holou, lesklou lebku mezi hlavami žen. Je u stolu jediný muž, a žádá mu neodporuje.

„Koukej dát od naší dělohy ruce pryč. A taky pusy, jazyk, zuby i ten svůj smradlavý dech,“ pronese Barbara, když se vrací s pivem. Ostatním se ve tvářích objeví úleva a zároveň napětí, čekají, jestli se strhne hádka.

„Prosím?“

Marlene položí manželovi ruku na předloktí, Ruth už toho má dost. Všechna ta gesta a doteky a kódy a všude těla, s hnědými zuby a umělými vývody a rýhovanými zažloutlými nehty na nohou a hnisavými rány, kašlající, vyčerpáná, hroutící se do sebe, některá podezřele horká, jiná ledová.

„Drž prostě hubu,“ řekne Barbara.

Ruth si všimne znechuceného zablesknutí v mužových malých očkách a potěší ji to. Za chvíli vyletí z kůže, začne hulákat a vyhrožovat.

„Těma stupidníma kecama jsi zaručeně někomu z přítomných ublížil,“ pokračuje Barbara. „Třeba byla některá z nás několikrát těhotná, a pokaždé o dítě přišla. Nebo její partner nemůže mít děti, a ona se přesto rozhodla s ním zůstat. Do toho ti je úplný hovno, jestli ženská chce děti, nebo ne, každá má právo nebýt matkou.“ Nemluví ani hlasitě, ani rychle.

„Jestli se ženský vzepřou svému poslání, lidstvo jednou vyhyne!“ Udeří do stolu, až vidličky vyletí do vzduchu.

Barbara střelí pohledem po Ruth.

„Ženy často nemají děti právě kvůli tomu, jak je nastavený systém,“ podotkne Ruth a vezme do ruky pivo, které jí Barbara přinesla. Vnímá chlad, kapky zkondenzované vody. Lidská pokožka nedokáže poznat vlhkost, nemá na to receptory. Vnímá pouze změnu teploty a tlaku, studená voda připadá našemu mozku mokřejší. Vlhkost je iluze, nikdo nedokáže pohmatem okamžitě poznat, jestli je něco mokré, nebo jenom studené.

Láhev je obojí.

„Kdyby to bylo tak hrozný, ženský by přece protestovaly. Ale neprotestujou,“ Marlenin manžel se na lavici opře